

[Munch-Petersen.]

og bedyrede over for sine Vælgere, at Socialdemokratiet aldrig kunde tænke sig at gaa med til tvungen Voldgift. (*Jønson*: Dette er jo heller ikke tvungen Voldgift). Ja, jeg ved ikke, hvad dette Lovforslag er, hvis det ikke er et Lovforslag om tvungen Voldgift. Det vil man vel ikke kunne benægte, selv med den socialdemokratiske Demagogi.

Man begrunder det med Hensynet til Samfundet, Hensynet til den Kapitalistklasse, som har Magten i det bestaaende Samfund, og med Hensynet til den siddende Regering. Over for Arbejderkredse slaar man jo, hver Gang man gennemfører en ny arbejderfjendtlig Foranstaltning, navnlig paa, at Arbejderne skal finde sig i det af Hensyn til, at deres egen Regering sidder ved Roret. Det er jo ogsaa derfor, den herskende Kapitalistklasse kan bruge en Regering som den siddende, fordi denne netop udnytter den Indflydelse, den endnu har i en Del Arbejderkredse, til at faa disse Arbejderkredse til at tage et Hensyn, som de ikke vilde tage, hvis det var andre Regeringer, der sad ved Magten. Netop dette gør, at Borgerskabet kan udnytte en socialdemokratisk Regering, fordi denne Regering i Praksis altid har vist sig at være villig til at gennemføre alt, hvad Kapitalistklassen har Interesse i, at den skal gennemføre — villig til det netop for at kunne blive siddende paa Taburetterne!

Det gør man jo i Øjeblikket. Man behøver blot i „Berlingske Tidende“ at skrive, at § 193 skal udnyttes over for dem, som formenes at have Ansvar for Søfolkenes Konflikt, og der gaar ikke mere end et Par Dage, saa indleder Regeringen en Sag efter denne Paragraf. I Dag har det ærede Medlem Hr. Holstein rejst Spørgsmaalet om en anden Paragraf, og det skulde ikke undre mig, om Regeringen ogsaa her fulgte sin Sædvane. Man maa naturligvis haabe paa, at det skal lykkes Arbejderklassen at hindre et saadant nyt Overgreb fra Regeringens Side, men Regeringen plejer desværre at være den Slags Raadgivere følgagtig.

Man har med alle til Raadighed staaende Midler bekæmpet den Konflikt, som Søfolkenene med overvejende Majoritet er gaaet ud i, og nu vil man slutte en anden Konflikt, som man selv har maattet anerkende som en lovlig, ligeledes ved Indgreb fra den kapitalistiske Stats Side — og naturligvis, hvis Slagteriarbejderne ikke bøjer sig for den Kendelse, som skal falde inden den 25. April, vil man se de samme Midler bragt i Anvendelse dér, som vi har set under Søfolkskonflikten.

Det er strafbart at føre Arbejdskamp her i Landet. Man laver Love paa den ene eller anden Led, men dog saaledes, at man er i Stand til at hindre, at det kan komme til lovlig Konflikt paa alle Omraader, som er af afgørende Interesse for den herskende Klasse. Ad denne Vej vil man altsaa fortsætte ved den Lov, som nu skal gennemføres. Men, som det ærede Medlem Hr. Lundberg kom for Skade at citere, kan Arbejderklassen ikke finde sig i ved Statsindgreb at lade sig tvinge til at arbejde paa andre Løn- og Arbejdsvilkaar end dem, den selv er med til at bestemme.

Man har gennemført den Bestemmelse, at Forligsmanden vilkaarligt kan sammenlægge forskellige Fag, som intet har med hinanden at gøre, for derved at tvinge Arbejdergrupper til at gaa ind under Arbejdsforhold, som de selv med dundrende Majoritet har udtalt sig imod. Men Arbejderbevægelsen kan ikke standses selv med nok saa skarpe og haarde Foranstaltninger fra det bestaaende Samfunds Side. Arbejderbevægelsen vil finde Veje til at bryde tværs igennem den Slags Foranstaltninger, som det kapitalistiske Samfund gennemfører.

Søfolkene har vist, at der kan føres Konflikt paa Trods af de Love, som denne reaktionære Forsamling gennemfører, og paa Trods af alle de Foranstaltninger, som Kapitalistklassens danske Regering gennemfører for at slaa deres Kamp ned. Og Søfolkenes Kamp har ogsaa vist, at det ærede Medlem Hr. Holstein heller ikke har Ret i det Punkt, at der ikke findes international Solidaritet, for ogsaa under Søfolkenes Konflikt er denne internationale Solidaritet kommet til Udtryk; saa sent som i Dag er der kommet Telegram om, at Havnearbejderne i Bergen har nægtet at losse et dansk Skruetrækkerskib, hvilket netop er et af disse Udtryk for international Solidaritet, som Arbejderklassen nævner med Stolthed paa Trods af alle nationalistiske Demagoger, hvad enten de taler her som det ærede Medlem Hr. Holstein, eller de taler i Idræts-huset som Statsministeren.

Paa Trods af alle borgerlige og nationalistiske Talsmænd, som taler for det borgerlige Samfunds vitale Interesser, fører Arbejderklassen sin Kamp igennem for at svække det borgerlige Samfund, for at vinde Indrømmelser for Arbejderklassen. Og selv om det gaar ud over det borgerlige Samfunds Interesser, tager Arbejderklassen ikke Hensyn til det, fordi det netop er Arbejderklassens Opgave at faa dette Samfund svækket saa meget, at dette Samfund engang